

1.

Hát itt vagyok: a Caffè Gambrinusban. Végre Itáliában, egy híres kávéház teraszán ülök a gyönyörű Nápoly egy híres utcájának sarkán, a *levegő* langymeleg, az esti ég felhőtlen, és az út mentén magasan felhalmozott szemét szagát érzem.

Rendőr sétál az utcán egy megkopott, omladozó, összegraffitizett palazzo előtt. Úgy néz ki, mintha Armani tervezte volna: a napszemüveg, a fegyver, a tekintet, a jól szabott kék ing és nadrág, a csillogó bőr; ahogy lomhán jár. Dolce & Gabbana zsaru.

Tényleg jóképű. Rengeteg jóképű férfi van errefelé. De a legjóképűbb pasi három asztallal odébb ül.

– Szóval, ki az?

Jess közelebb hajol, rám néz.

– Roscarrick.

– Mi van?

A legjobb barátnőm, Dartmouth-ból, Jessica Rushon – érdekes és csípős a humora, szép, brit születésű és nagyon cinikus – felhúzza a szemöldökét és hátraveti hosszú, sötét haját. Hitetlenkedve, rosszállón csettint.

– Sosem hallottál lord Roscarrickról?

– Lord?

Jessica mély hangon felnevet.

– Marcus James Anthony Xavier Mastrosso Di Angelo Roscarrick.

– Jézus az égben!

– A közeli barátai csak Marcnak hívják.

– Hát, azzal időt spórolnak.

Jessica vigyorog.

– Ó, és milliárdos. *Ezt* egész Nápoly tudja.

Átpillantok a kávéházi asztalok fölött erre a gazdag férfira. Legfeljebb harmincévesnek látszik, és egyszerűen *bámulatosan* néz ki. Nincs rá jobb szó. Bőre sötét, tekintete távolba révedő, írisze nagyon halvány, kékes árnyalatú. Micsoda megdöbbentő kontraszt! Arcéle komoly, mégis lenyűgöző, ellenállhatatlan: sasszerű, állati, szomorú, borostás, és a tiszta, ragadozó jellegű felnőtt férfiségbe valami kisfiússág elegyül. Szexi. Nagyon, nagyon szexi.

Ez nem én vagyok. Nem szoktam ilyen azonnali reakciókhoz. Azon veszem észre magam, hogy önkéntelenül megigazítom vállig érő szőke hajamat, és azt kívánom, bárcsak többet fizettem volna, amikor legutóbb levágattam. Vajon rám néz? Nem néz rám. Csak a kávéját kortyolja apró csészéjéből, kecsesen emeli a porcelánt ajkához. Egyedül ül. A semmibe bámul. Higgadt, szenvtelen, szeme sem rebben. Ó, istenem, az a profil!

– Ugye nem esel máris szerelembe, X?

Jessica nevezett el X-nek, amikor először összeköltöttünk abba a dartmouth-i szobába. Teljes nevem Alexandra Beckmann. Alex B. Röviden X. Kaliforniai szőke vagyok, kis részben zsidó származású, huszonkét éves. Jess szerint naiv. Lehet, hogy igaza van. Ezenkívül elég okos vagyok és kifejezetten jó nevelést kaptam, jó iskolákba jártam. És Nápolyban vagyok. *Itáliában*.

Jessica még mindig erről a pasiról beszél. Én csak nézem, önkéntelenül. Nem tehetek róla. Muszáj. Arra számítottam, hogy Itáliában a férfiak sablonosak, nagyon szexik és talán egy kicsit idegesítőek. Ez a férfi egyszerűen gyönyörű; izgató, de nem úgy, ahogy vártam.

– Nagy ügy. Még egy jóképű kurafi...

Beszél, csak beszél. Újabb cigarettára gyújt, szájából a füstöt egy pillanatra profin az orrába fújja. Ezt nem szokta csinálni otthon, New Hampshire-ben.

– Nagyon... érdekes arc – mondom.

Gyenge hazugság.

– Tartsd magadat távol tőle.

– Tessék?

Jessica füstöt nevet.

– Szia, bárány, levághatlak?

– Rossz ember?

– Szívdöglesztő. A hangsúly a döglesztőn van. Komolyan, X. Nem neked való.

Önkéntelenül is zokon veszem ezt a megjegyzést. Tudom, hogy Jess azt hiszi, naiv vagyok, tapasztalatlan és ártatlan, egypasis típus, és ebben nem is téved olyan nagyot: egy kicsit prűd vagyok és konzervatív – hozzá képest. Barátságunk alatt végig ő volt az, aki ivott, dohányzott, falta a pasikat, aki kalandokba bocsátkozott, aki hajnali háromkor tántorgott haza egy újabb névtelen pultossal, aztán pár órát horkolt a konyhapulton, majd a konyhaasztalon dugtak. Mindeközben én az egy-barát-az-egyetemi-évek-alatt viszonyba bonyolódtam; bebeséltem magamnak, hogy szerelmes vagyok, és tanultam, csak tanultam.

De a barátom unalmassá vált, vagy végre rájöttem, hogy unalmas, közben a tanulmányaimnak kezdett látszani az eredménye. Mesterképzésre megyek. Ezért vagyok Itáliában, hogy anyagot gyűjtsék a szakdolgozatomhoz: *A Camorra és a Cosa Nostra: a szervezett bűnözés történelmi gyökerei Dél-Olaszországban*.

Olasz történelmet akarok tanítani, de ezt a szakdolgozati témát csak azért választottam, hogy *legyen ürügyem Nápolyba jönni*, egy kicsit szórakozni Jess társaságában, és hogy jól érezzük magunkat. Ő már korábban ide jött, amint tudott. Hat hónapja. Egy évet kihagy az egyetemen. Olaszt tanulni és angolt tanítani jött; a beszélgetéseinkben és e-mailjeiben nagyon lelkesen ecsetelte az ételeket, a várost, a férfiakat; igen, a férfiakat. Miért ne? Alig vártam, hogy vele lehessenek.

Mert szórakozni akarok. Jól akarom érezni magamat. Huszonkét éves vagyok, volt két barátom és egy nagyon félresikerült egyéjszakás kalandom. Ennyi. Jessica nyíltan kinevet: szinte szűz, a New Hampshire-i Madonna.

Visszafordulok. A férfi felénk néz. Engem néz. Mosolyog rám, halványan, felületesen, mintha csodálkozna. Mintha felismerne, de nem tudná, hova tegyen.

Aztán visszafordul a kávéjához.

– Az előbb idenézett!

Jess megint nevet.

– Néha ezt csinálja. Elfordítja a fejét. Milyen furcsa!

– Ó, fogd be! Ez az egész nagyon új nekem. – Kiszom a nagyon fekete kávé, egyenesen kitűnő. – Nem szoktam hozzá, hogy ennyi elképesztően jó pasit látok, Jess. A fiúk a Dartmouth-ban olyan idétlen gangsta farmeret hordtak, a csípőjük kilátszott. Mint a gyerekek.

– A te barátod konkrétan... – láthatóan megborzong – tornacipőben járt.

– Pfuj! – Én is nevetek. – Tornacipő szürke zoknival. Na, ne!

– Micsoda matador volt!

Lord Roscarrick a kávéját kortyolgatja, és nem néz rám többet. Meg kell védenem az exbarátomat.

– De nagyon tehetséges matematikus volt.

– Igen, de úgy nézett ki, mint egy hajléktalan, X. Micsoda balfék volt! Jó, hogy megszabadultál tőle.

– Amúgy milyen itt az élet? Még mindig Campania férfilakossága témában folytatsz beható tanulmányokat?

– Igen... illetve... már nem...

Jessica vállat von, elfintorodik, elnyomja a cigaret-táját. Egy rendkívül figyelmes és jóképű pincér elviszi a hamutartót és egy kedves gesztussal kicseréli: üveg hamutartót tesz le elénk, nehéz kristály, benne CG véset szecessziós betűkkel. A kiszolgálás kifogástalan. A Caffè Gambrinust freskók is díszítik; híres hely. Arra gondolok, mennyibe kerül ez: a kitűnő macchiatók és a finom falatkák – nápolyi szalámi a legfinomabb ciabattaszeleteken. Hat hónapig dolgoztam bárokban, hogy legyen elég pénzem erre a három hónapos kutatóútra. A pénzforrásaim nem kiapadhatatlanok.

De nem törődöm a költséggel, ma nem. Ez az első estém Nápolyban!

Telik az este. Ez a férfi, Roscarrick még mindig ott ül, de hangsúlyosan a másik irányba néz. Szép az öltönye, gyönyörű a profilja, de úgy döntök, inkább elfelejtem. Lesz még sok.

A kávéház terasza mögött az utcákon pezseg az élet: párok sétálnak, flörtölnek, rendőrök sétálnak és flörtölnek, kölykök ülnek egy helyben álló zöld Piaggio robogókon és flörtölnek. Az egész egy kissé sziruposan ízléstelen, de nagyon élő és nagyon nápolyi, bár fogalmam sincs, hogyan tudom ezt így megítélni, hiszen először vagyok Nápolyban, sőt Itáliában sem

jártam még. Csak egyszer voltam *Európában*, tizen-nyolc éves koromban egy esős hetet töltöttem Londonban; anya és apa ajándéka, jutalom, amiért elnyertem a Dartmouth ösztöndíjat.

Anya és apa. Hirtelen belém nyilall valami nosztalgia, talán honvágy. Nem, honvágy nem lehet. Csak két napja jöttem el otthonról, a napos udvarú, locsolt pázsitú, San Jose-i kis házból, a kertvárosból, Amerikából.

Most itt vagyok Európában, a legmélyebb, legsötétebb, málló, grandiózus, régi Európában. Máris megszerettem. Sőt *elhatároztam*, hogy szeretni fogom.

– Ami azt illeti, a pasikat el is felejtheted – jegyezte meg Jessica.

Meglepetten nézek rá.

– Tessék? Azt mondtad, hogy imádod őket. Küldtél egy listát, nevekkal. Elég hosszú lista volt.

– Tényleg? – néz rám félszeg, szinte büntudatos mosollyal. Zavarban van. – Ó, persze. Igen, emlékszem. Volt egypár. – Csend. – Pár tucat. Nagyon aranyosak... Mi mást csinálna itt egy lány? De olyan átkozottul narcisztikusak, X, hogy kezdenek az agyamra menni.

– Ezt hogy érted?

– A felük anyuci kedvence. Van egy külön szavuk is rá: *mammone*. Otthon laknak úgy ötvenéves korukig, és az öltözködésük, a hiúságuk... pfuj! – Felnevet. – És férfiretikült hordanak. Ki hitte volna? Férfiretikült!

– Olyat, mint a nők, csak férfifazont?

– Igen. Bőrkiegészítők férfiaknak. Rohadtul metroszexuális jelenség. És a zokni... nadrág zokni nélkül, azt úgy hogy? Rendes öltönyben járnak, de nem húznak zoknit, miközben finomkodnak és illegetik magukat. Jesszus, a férfvécé előtt nagyobb a sor, mint a női előtt, mert több időt töltenek szerelvényigazítással, és egy idő után az embernek az agyára megy a dolog, úgy értem, nézd... nézd... – Széles mozdulattal körbemutat, ezüst karkötői megcsörrennek karcsú, elegáns, napbarnított kezén: a Via Toledótól az operaházig terjedő területre mutat és a nagy térre, amelyen a királyi palota áll, és onnan, azt hiszem, a Tírrén-tengerre lehet lejutni. – Nézd ezt az átkozott szemetet, a rengeteg mocskot! Miért nem tudják feltakarítani? Miért nem tudtok egy kis szünetet tartani a jó kinézet iránti nagy igyekezetben, ti, férfiretikülös, signor Zoknitlanul Flangálók, hogy kitakarítsátok a kicseszett városotokat? Egy igazi férfi ezt tenné.

Csend telepszik ránk.

– Most kell egy ital.

Rendelés leadva. Két Veneziano. Fogalmam sincs, mi az a Veneziano. Jess szinte tökéletes, irigylésre méltó, akcentus nélküli, folyékony olaszszággal rendel. Fél év alatt a hebegő, nehezen összerakott mondatoktól eljutott a kétnyelvűségig. Irigy vagyok rá. Én azt is alig tudom kimondani, hogy *uno, due, tre*. Ezt is helyre

akarom hozni itt: megtanulok olaszul. Ez a terv. És talán, istenem, talán, szerelmes leszek.

Ó, istenem, nagyon szeretnék szerelmes lenni! Nagyon szerelmes. Nem csak úgy tenni, mintha szerelmes lennék, mint Paullal, a tornacipős matematikussal voltam. Ha szerelmes leszek, az lesz az első alkalom. Huszonkét éves vagyok. Kezdek arra gondolni, hogy képtelen vagyok a szerelemre; szerelemmeddő vagyok, vagy ilyesmi. Szegény X! Hallottad X történetét? Képtelen szerelembe esni, pedig az orvosok mindent megpróbáltak. Azt mondják, szerelemmeddőségi klinikára megy.

– *Signorina. Due aperitivi.*

A pincér leteszi az italokat az asztalra. Két magas, hosszú szárú pohárban háromujjnyi rikító narancssárga folyadék.

Gyanakvón nézem.

Jess mosolyog és nevet. Sötét haja nagyon jól van vágva. Teljesen más, mint Dartmouth-ban volt.

– Ilyennek kell lennie, X. Tudom, hogy olyan, mint a radioaktív szennyvíz, de kóstold meg, *delizioso*, és nagyon divatos, elhitheted.

Felemelem az italt, az illata és az íze narancsos, keserű és nagyon alkoholos. Kifejezetten jó.

– Fehérbor, ásványvíz és egy Aperol nevű narancslikőr; nem Campari.

– Tessék?

– Így kell készíteni, X. A Venezianót. Három vagy négy elég, hogy egész estére jól érezzem magam. Na jó, lehet, hogy öt kell.

És tényleg elszopogatunk két vagy három italt, vagy ötöt, amíg egészen beáll az éjszaka, az ég tintafekete, a hold magasan áll, az opera közönsége kiözönlik a térre estélyiben, teljes díszben az út másik oldalán, és mi nevetgélünk és viccelünk, mintha a régi lakásunkban lennénk Hanoverben, New Hampshire-ben, amelynek a földszintjén az örült pasi lakott. Miközben Jessica a pincérrel flörtöl olaszul, én az asztalok fölött lopva *rá* pillantok.

Mert egész este ott ült, abban a makulátlan öltönyben, elegáns ingben, ékköves ezüst mandzsettagombokkal és azzal a könnyed, ibolyakék hernyóselyem nyakkendőjével, és időnként vékony mobiltelefonján beszél, vagy feláll, hogy üdvözölje egy barátját, ismerőst.

Van, hogy egy-egy kivételezett arra járót meghív, hogy üljön le az asztalához, és ez a káprázatosan jóképű férfi, akinek sötét, göndör fürtjei a keményített fehér inggallérra hullanak, és az arccsontja oly markáns, ez a férfi kifejező gesztusokkal kommunikál. Nem olyan, mint a többi olasz, nyugodtabbnak, összeszedettebbnek tűnik, tartózkodónak. Zárkózott? Nem, tartózkodó. Talán egy kicsit veszélyes.

Ez a férfi, ez a magas, gazdag, elérhetetlen férfi szép. Talán az első igazán *szép* férfi, akit láttam, egy söté-

tebb Byron vagy napbarnított Bond. Sok szépfiúval találkoztam már, sok érdekes, megnyerő, sovány, rúgjablabdába-és-gitározó szépfiúval; sok ilyen van Kaliforniában, legalább egy volt Dartmouth-ban – és Jessica lefeküdt vele. De ez a férfi annyira szép, amennyire egy férfi csak szép lehet. Nem homoszexuális és nem metroszexuális, öltöny van rajta, de zoknival, nincs nála férfiretikül, magas, férfias, markáns, karcsú... És istenem... részeg vagyok!

Jessica, mint mindig, most is leveszi a gondolataimat. A negyedik Veneziánót iszogatja hanyag, illetlen, de szeretnivaló szürcsöléssel.

– Azt mondják, a felesége meghalt. Baleset. Vagy *mégsem?* Aztán a családi milliókból milliárdokat csinált. Roscarrick. Angol apa, olasz anya. A Google a barátod, X. Istenem, éhes vagyok! Pizza?

Részeg. De én is. Megrészegített ez az egész. A narancsos aperitif, a sárga nápolyi hold és a finom angolszövet-öltönyös férfi. Lord Roscarrick. Lord Marcus Xavier hogy-is-hívják Roscarrick.

– Jézus, X!

– Mi az?

Jessre nézek, aki döbbenten a számlára mered.

– Mi? Micsoda? Mennyi?

Felnyög.

– Miért ittunk itt? Elmehtünk volna a sarki kocsmába is. A francba!

Rosszullét fog el.

– Mennyi?

– Kilencven euró.

– Jesszus, hiszen csak Veneziánókat ittuk.

– Plusz a kávé, plusz a snack. A kénköves pokolba, mekkora féleszű tyúk vagyok! Eszembe juthatott volna, milyen drága hely ez. Bocsáss meg.

Jessicának nagyon kevés pénze van, a tanítás rosszul fizet. Spórolnia kell, és ezt elég jól bírja. De egy kilencveneuros számla tönkretelheti az egész hetét. Vonnakodva a retikülömbé nyúlok a kártyámért, de már felbukkan a pincér és mosolyogva visszaveszi a számlát.

– De szükség lesz a kártyámra is... – mondom.

A jóképű pincér udvariasan mosolyog.

– Fizetve van. A signor rendezte a számlát. Signor Roscarrick.

– Hogy... Nem...

Megfordulok, a szívem hevesen ver, idióta módon izgatott vagyok, kissé zavart, tettetett tiltakozással próbálkoznék – kérem, ne, nem szükséges... A nevem Alex. Alexandra. Alexandra Beckmann. Igen. Így van. Két n-nel. Itt a telefonszámom. Írja le. Esetleg tetováltassa a kezére.

De az asztala üres. Már elment.

A designer zsaru a palazzo falának támaszkodik, csendesen cigarettázik a félhomályban.